

عنوان مقاله:

سیاست گذاری اقتصاد زیستی در ایران و کشورهای منتخب با توجه به منابع طبیعی و رتبه نوآوری

محل انتشار:

دومین کنفرانس حکمرانی و سیاستگذاری عمومی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

سهیلا خردمندیا - عضو هیات علمی مرکز پژوهش های مجلس شورای اسلامی، ایران

خلاصه مقاله:

اقتصاد زیستی به فعالیت های اقتصادی مرتبط با ابداع، توسعه و تولید محصولات جدید با استفاده از منابع و فرایندهای زیستی اطلاق می شود. در اتخاذ سیاست های اقتصاد زیستی عواملی همچون دسترسی به منابع طبیعی و توان نوآوری موثرند. کشورهای دارای منابع طبیعی اما سطح نوآوری پایین، بر استفاده مطلوب از زیست توده به ویژه در بخش کشاورزی و تولید انرژی زیستی تمرکز دارند. کشورهای توسعه یافته دارای سطح نوآوری بالا، با تکیه بر توانمندی های فناورانه در فرایندهای تولید و تبدیل، به سیاست های بخش سلامت و صنایع شیمیایی نیز توجه دارند. در ایران منابع طبیعی جنگلی و کشاورزی بر خلاف منابع آبی محدود است و توسعه زیست فناوری کشاورزی و دریایی باید با این ملاحظه صورت پذیرد. در کشورهایی با سطح پوشش جنگلی و کشاورزی مشابه ایران، توسعه زیست فناوری سلامت در اولویت قرار دارد. در کشور ما نیز زیست فناوری سلامت با تقویت فناوری و نوآوری در این حوزه، در حال رشد است و به نظر می رسد اتخاذ این رویکرد در سایر حوزه ها در کنار بهبود همکاری های منطقه ای با کشورهای همسایه به ویژه ترکیه و روسیه می تواند تا حدی بر چالش کمبود منابع اولیه غلبه نماید. هر چند سیاست های اقتصاد زیستی در قانون برنامه ششم توسعه کشور بر توسعه کودهای زیستی و حمایت از تولید برق زیستی به کمک پسماندها متمرکز شده است، اما دستیابی به این اهداف و نیز کسب سهم 3 درصدی در بازار جهانی محصولات زیست فناوری نیازمند اقدامات سیاستی، نظارتی و اجرایی مناسب در راستای بازارها و خدمات اولویت دار این حوزه است.

کلمات کلیدی:

راهبردهای اقتصاد زیستی، منابع طبیعی، نوآوری، سیاست گذاری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/931816>

